

РЕШЕНИЕ

№ 6950

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **13379** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.70,ал.1, вр с чл.13,ал.1,т.1, т.2 и т.13 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на С. А.– гражданин на П. срещу Решение № УПВР-82/01.12.2025 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което последният отхвърлил молбата за предоставяне на международна закрила на С. А. като явно неоснователна.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспореното решение, тъй като не е безопасно да се завърне в П., където е заплашен от преследване. Иска се отмяна на Решението.

В съдебно заседание, оспорващият- С. А. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат Г., определена от САК за процесуален представител и назначена за такъв от страна на съда.

Ответникът по оспорването- Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, се представлява от юриконсулт П.,редовно упълномощена , която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД-05-255/05.05.2025 година на Председател на ДАБ към МС В. Н. Л.– младши експерт в РПЦ-С. е определена за интервюиращ орган, който да извършва действията, предвидени в ЗУБ.

Със Заповед, рег. № 4537 ПАМ-37/06.11.2025 година на Заместник- началник в ГПУ- Ново село е наложена ПАМ“ Връщане до страна на произход- П. на С. А..

На 25.11.2025 година оспорващият депозирал молба за предоставяне на международна закрила до ДАБ към МС, като след регистриране на молбата попълнил Регистрационен лист, в който посочил, че е гражданин на П., етническа принадлежност пенджабец, религия–мюсюлманин сунит, образование-средно, семейно положение- неженен, владее езици- пенджабски,урду, попълнил Регистрационен лист,снета му Евродак дактилоскопна експертиза и е запознат със Списъка на организации ,които предоставят правна помощ.

На 25.11.2025 година с оспорващия е проведено интервю от Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ в присъствието на преводач от език урду- А. Б., в което той посочил, че е съгласен да бъде преводач от език урду- А. Б. и разбира превода, няма документ, от който да докаже датата на раждане, няма роднини в Държава– членка на ЕС, не е имал разрешение за пребиваване в РБ или в друга страна, напуснал е П. около преди 5 години- нелегално транзит през И. до Турция, където е живял 5 години и работел като шивач в И., влязъл нелегално в РБ в началото на месец ноември-6-7 ноември 2025 година, като са му казали, че пътуват за Гърция, но са се озовали в България, като е искал да отиде в Гърция и е подал молба за закрила в РБ, защото са били задържани и за да излезе от затворения център, не е осъждан в страната си на произход, не е членувал в политическа партия или организация,но е бил симпатизант на РТИ, пенджабец е, но не е имал проблеми заради етническата си принадлежност в П. , по религия- мюсюлманин сунит, напуснал е П., защото един от по- малките му братя има увреждане и не може да се грижи сам за себе си, като другите му братя живеят отделно, а от сестрите му само една е омъжена,а другата– не и в П. не е имал възможност да си намери по-добра работа за да може да издържа родителите си, неомъжените си сестри и брат му, и затова е тръгнал да печели извън П., като там даже не му давали парите, които е припечелвал и там работел като бояджия, в неговото семейство, само той работел, тъй като баща му имал проблеми със сърцето и не е могъл много да се натоварва, а в Турция предвид това,че не е могъл да работи легално и успявал да работи и да праца пари за да помага на семейството си, но постоянно са го заплашвали,че ще го върнат в П. и накрая не могъл да работи, и затова напуснал Турция, като целта му била да отиде в Гърция и да работи каквото намери, но сега е тук и иска да остане тук, посочил още, че в П. работел,но не му плащали редовно, освен финансови проблеми не е имал други, като само прехраната му е била проблем и ако е имал достатъчно средства не би напуснал страната си, като молбата му е да получи документи и да живее свободно тук в България, да си намери някаква работа .

На 01.12.2025 година ответникът по оспорването издал оспореното Решение № УПВР, с която е отхвърлил молбата на оспорващия за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението е връчено на оспорващия на 05.12.2025 година и текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език урду.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.84,ал.1 ЗУБ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните: Оспореното Решение №УПВР-82/01.12.2025 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от

закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното Решение е издадено от компетентен орган-това е Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.48, ал.,1.10 от ЗУБ Председател на ДАБ към МС е предоставил правото да бъде интервюиращ орган и да извършва действията, предвидено в ЗУБ.

Между страните няма спор, че лицето В. Л. заема длъжността- Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ.

Решението е издадено в писмена форма и съдържа предвидените в чл.59 от АПК задължителни реквизити с означение на фактическите и правните основания за издаването му.

При издаване на решението Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби и материално-правните разпоредби на ЗУБ.

Правната регламентация на ускорено производство се съдържа в чл.70 от ЗУБ, сочеща, че при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорено производство, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна. В случаите по чл. 68, ал. 2 срокът по ал. 1 започва да тече от момента на получаване на документите, съпровождащи чужденеца, а срокът по ал. 1 спира да тече до получаване на експертното заключение по чл. 61а, ал. 2 или 5. Липсата на достатъчно данни поради непровеждане на интервю по чл. 63а, ал. 7 не може да е самостоятелно основание за отхвърляне на молбата. От своя страна, в чл.13 от ЗУБ е посочено, че молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденецът се позовава на основания извън предмета на този закон, не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване и по т.13- идва от сигурна държава по произход. В чл.84, ал.2 от ЗУБ Решенията по чл. 51, ал. 2, чл. 70, ал. 1, чл. 76б, ал. 1, т. 2 и чл. 77, ал. 1 може да се обжалват в 7-дневен срок от връчването им пред административния съд по настоящия адрес от регистрационната карта на чужденеца, като Решенията на административния съд по чл. 84, ал. 1 и 2 не подлежат на касационно обжалване.

От събраните доказателства е установено, че чужденецът е подал първа молба за закрила в РБ на дата 25.11.2025 година, като на тази дата е регистрирана същата, отправена е Покана за явяване на интервю, попълнил е Регистрационен лист, снета му Евродак дактилоскопна експертиза, запознат е с правата и задълженията на търсещия закрила и със Списъка на организациите, работещи с бежанци и чужденци, подали молба за статут при ДАБ към МС, проведено е интервю в присъствието на преводач от език урду, като повод за подаване на молбата е издадена Заповед за връщане в страна на произход П. от 06.11.2025 на За-началник ГПУ- Ново село.

Административният орган е приложил ускорено производство и се е произнесъл в предвидения от закона срок от 14 работни дини и отхвърлил молбата като явно неоснователна. Следва да бъде посочено, че "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство, а, чужденец, търсец закрила "е този, който е заявил желание за получаване на закрила по този закон до приключване разглеждането на молбата/ аргумент от разпоредбата на параграф 1, т.2 от ДР на ЗУБ. Молбата за международна закрила представлява отправено искане за закрила от чужденец до Република България/ параграф 1, т.10 от ДР на ЗУБ.

В конкретната хипотеза, подадената от чужденеца, търсец международна закрила молба от

25.11.2025 година представлява първа такава като производството се е развило в съответствие с нормата на чл. 8, ал. 1 от Директива 2013/32/ЕС/прилагаща се за всяка молба за международна закрила, която е подадена на територията на държава-членки, включително на граница,в териториални води или в транзитна зона, както и по отношение на отнемането на международна закрила, като в това място за задържане на чужденеца е разяснена възможността да кандидатства за международна закрила, същият я упражнил правото си да подаде молба за закрила и е подал такава на дата 22.07.2024 година и то лично съгласно разпоредбата на чл. [чл. 58, ал. 3 ЗУБ](#) вр. чл. 6, ал. 2 от Директива 2013/32/ЕС, осигурен му преводач от език урду, улесняващ достъпа му до процедурата в съответствие с [чл. 59, ал. 1 ЗУБ](#) и чл. 8, ал. 1, изр.2 от Директива 2013/32/ЕС. От своя страна в Директива 2013/32/ЕС е посочено, че „молба за международна закрила“ или „молба“ означава искане за закрила от държава-членка,подадено от гражданин на трета страна или лице без гражданство, за който/което може да се счита, че търси статут на бежанец или субсидиарна закрила и не иска изрично друг вид закрила извън обхвата на Директива 2011/95/ЕС, за която се кандидатства отделно;в)„кандидат“ означава гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което е подало молба за международна закрила, по отношение на която все още не е взето окончателно решение;, а,„бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, който/което отговаря на изискванията на член 2, буква г) от Директива 2011/95/ЕС;и)„международна закрила“ означава статут на бежанец и статут на лице под субсидиарна закрила по смисъла на букви й) и к). След регистриране на молбата за предоставяне на закрила , на оспорващия е открито лично дело - разпоредбата на чл.70 от ЗУБ, едновременно с това са му връчени Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва,за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България, текстът му е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от език урду и наред с това е запознат и със Списъка на организации, работещи с бежанци и чужденци,като на търсещия закрила от страна на ДАБ е предоставена безплатна правна и процедурна информация по чл. 19, ал. 1, изр.1 от Директива 2013/32/ЕС, в съответствие със Съображение 22 от Директива 2013/32/ЕС, така че същият е разполагал с тази процесуална гаранция, обща за всички производства по [ЗУБ](#) и глава III от Директива 2013/32/ЕС. По този начин писмено са му дадени необходимите напътствия за процедурата, която ще се следва, в съгласие и с препоръката по т. 192 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, в посока необсъждане на бежанската история на оспорващия, тъй като от приложените по делото доказателства е видно, че при произнасяне по молбата за международна закрила Интервюиращ орган при ДАБ към МС е преценил всички относими факти на молителя, свързани с държавата му по произход. Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване,основани на раса,религия,националност,политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.Статут на бежанец според чл.1 , т. 1,буква и от Директивата означава признаването от държава- членка на граждани на трета страна или лице без гражданство, статут на лице,„статут на лице под субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета страна или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си П. преди около 5 години нелегално, преминал в И., а след това заминал нелегално за Турция, където прекарал около 5 години, работил като шивач в И., но бил заплашен от депортация в П., решил да замине за Гърция, за да може да работи и да изпраща пари на неговото семейство, и единствената причина да напусне П. е била липсата на пари, за да издържа семейството си, целта му е била да отиде в Гърция но е подал молба за закрила в България след като е бил заловен и иска да получи документи, за да остане тук, защото в П. не му плащали редовно парите, които е заработвал, не е имал никакви други проблеми освен финансови, не е имал заплахи, преследване или сблъсък с държавни органи и ако е имал достатъчно средства за прехрана, не би напуснал П., като иска да получи документи, да живее свободно и да работи в РБ.

Обосновано административният орган е приел, че молбата за предоставяне на международна закрила е неоснователна, защото търсещият закрила не е обосновал наличието на факти, които обуславят предоставянето на международна закрила, тъй като не е бил подложен на преследване, не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми с властите заради етническата си или религиозна принадлежност, не му е оказвано насилие, не е изложил никакви твърдения относно осъществено срещу него преследване или страх от преследване, а изложените от него мотиви за напускането на П. заради финансови проблеми не може да обуслови предоставянето на международна закрила, тъй като този мотив не може да бъде съотнесен към никоя от хипотезите на чл.8 от ЗУБ, още повече, че статут на бежанец се предоставя само на лично основание. Наред с това изложените от него твърдения едва в хода на съдебното производство и при подаване на жалбата, че е преследван без да посочи от кого, а само и единствено с цел защитната му теза, като е подал молба за закрила след издаване на Заповед за връщане, като оспорващият не е имал никакво намерение да подаде молба за закрила в РБ пристигайки на наша територия, а е направил това едва след като е бил заловен и му е издадена Заповед за налагане на ПАМ-„Връщане до страна на произход“.

Съгласно член 2 от Директивата за целите на същата „бежанец“ е всеки гражданин на трета страна, който поради основателните си опасения от преследване по причина на своята раса, вероизповедание, националност, политическите си възгледи или принадлежността си към определена социална група се намира извън страната, чийто гражданин е той, и който не може или поради тези опасения не желае да се обърне за закрила към тази страна, а „статут на бежанец“ е признаването от държава членка на качеството на бежанец на гражданин на трета страна или на лице без гражданство. Член 3 от Директивата разрешава държавите членки да приемат или да запазват по-благоприятни стандарти за определяне на лицата, които отговарят на условията за предоставяне на статут на бежанец, както и да определят съдържанието на международната закрила, доколкото тези стандарти са съвместими с Директивата. Член 4 от Директивата, който се съдържа в глава II, озаглавена „Оценяване на молбите за международна закрила“, определя условията за оценяване на фактите и обстоятелствата и постановява в параграф 3, като оценяването на молбата за международна закрила следва да бъде извършено на лично основание, като се вземат под внимание следните елементи, всички относими факти, свързани със страната на произход в момента на вземането на решение по молбата, включително и законите и подзаконовите актове на страната на произход, както и начинът на тяхното прилагане, относими информации и документи, представени от молителя, включително и информации, позволяващи да се определи дали молителят е бил или би могъл да бъде обект на преследване, личният статут и личното положение на молителя, включително и такива фактори като неговото минало, неговият пол и неговата възраст, за да може да се определи дали актовете, на които молителят е бил или рискува да бъде изложен, биха могли да бъдат считани за преследване, като се има предвид личното положение на молителя. По силата на член 4,

параграф 4 от Директивата фактът, че молител вече е бил преследван или е бил обект на директни заплахи за подобно преследване, е „сериозен признак за основателни опасения на молителя от преследване“, освен ако съществуват определени основания да се смята, че това преследване не би се повторило. Член 6 от Директивата, включен в посочената глава II и озаглавен „Субекти на преследванията или на тежките посегателства“, гласи-Субектите на преследванията или на тежките посегателства могат да бъдат държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия; недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че субектите, посочени в букви а) и б), включително и международните организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследванията или тежките посегателства по смисъла на член 7“ Член 9 от Директивата, включен в глава III, озаглавена „Условия за качеството на бежанец“, дава определение на актовете на преследване в параграфи 1 и 2, като последните предвиждат. Актовете, считани за преследване по смисъла на член 1А от Женевската конвенция- трябва да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повтаряемия си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на правата, упражняването на които не е възможно да бъде ограничено по какъвто и да било начин по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ, или трябва да представляват съвкупност от различни мерки, включително и нарушения на правата на човека, която да бъде достатъчно тежка, за да засегне индивида по начин, сравним с посоченото в буква а), а актовете на преследване по смисъла на параграф 1 могат да вземат по-конкретно следните форми- физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски и/или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин, преследвания или наказания, които са несъразмерни или дискриминационни. Член 9, параграф 3 от Директивата изисква връзка между мотивите за преследване, посочени в член 10 от нея, и актовете на преследване. Но от проведеното интервю не може да се установи наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец.

От бежанската история на оспорващия не може да се установи, че е напуснал П. поради преследване, основано на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политически убеждения- чл. 4, ал. 3, б. "в" от Директива 2011/95/ЕС. Анализирайки бежанската история на оспорващия обосновано административният орган е приел, че историята е изградена на твърдения, които целят само и единствено предоставянето на международна закрила и поведението на оспорващия сочи на липса на основателен страх от преследване. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. „Мигрант“ съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец, дошъл в РБ нелегално, преминал е нелегално РБ и след издаването на Заповед за връщане до страна на произход, подал молба за закрила с цел да си осигури по-добър живот, като ако той е искал предоставяне на международна закрила, породена от страх от

преследване, то още при влизането си в РБ е щял да подаде молба за закрила, а не след като му е издадена Заповед за връщане.

Законосъобразно Интервюиращ орган при ДАБ МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в"от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 година относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме,че същият е напуснал страната си П. поради реална опасност от тежки посегателства,като смъртно наказание или екзекуция,нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти,така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Нещо повече дори, причините поради които е напуснал П. са само и единствено лични и базирани на желанието му за по-добър живот и представената бежанска история по никакъв начин не обуславя предоставянето на международна закрила.

От Справката за ситуацията в страната на произход на оспорващия П. от 30.09.2025 година и от 18.11.2025 година на Дирекция“ Международна дейност“ при ДАБ е видно, че Ислямска Република П. се счита за сигурна страна на произход от Правителствата на България и Гърция съгласно Решение № 243/03.04.2024 година на МС на РБ и Решение № 708368//25.11.2022 година на гръцкото Министерство на външните работи, миграция и убежище, като П. е държава в Южна А. и има население от 241,5 милиона души и на 5 място в света по население и втората най- многолюдна мюсюлманска държава след И.. Легално определение на „сигурна страна на произход“ е дадено в §1, т.8 от ДР на ЗУБ,според която "Сигурна държава по произход" е държавата, в която установеният правов ред и неговото съблюдаване в рамките на демократичната обществена система не допускат осъществяването на преследване или действия на преследване и не съществува опасност от насилие в ситуация на вътрешен или международен въоръжен конфликт“,а П. е сигурна държава на произход и оспорващият по никакъв начин не е бил подложен нито на преследване, нито пък в страната има въоръжен конфликт.

Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини и посоченото от него-да живее в България, безспорно имат само и единствено личен характер- защото тук има условия за добър живот.

Административният орган е изпълнил задължението си за задълбочено и всестранно установяване на релевантните факти, а именно извършил е проверка доколко е налице опасност от преследване или реална опасност от тежко посегателство, обсъдил е актуалната обстановка в страната по произход, поради което по отношение на оспорващия не са налице причини от

хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на [чл. 9 от ЗУБ](#), са законосъобразни.

Обосновано административният орган е провел ускорено производство и приел, че молбата на оспорващия е явно неоснователна, защото не се позовава на основания извън предмета на този закон, не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване и идва от сигурна държава по произход;

В контекста на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното Решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на С. А.– гражданин на П. срещу Решение № УПВР-82/01.12.2025 година на Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, с което последният отхвърлил молбата за предоставяне на международна закрила на С. А. като явно неоснователна.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението не подлежи на касационно обжалване по аргумент от нормата на чл.85,ал.3 от ЗУБ.

СЪДИЯ: